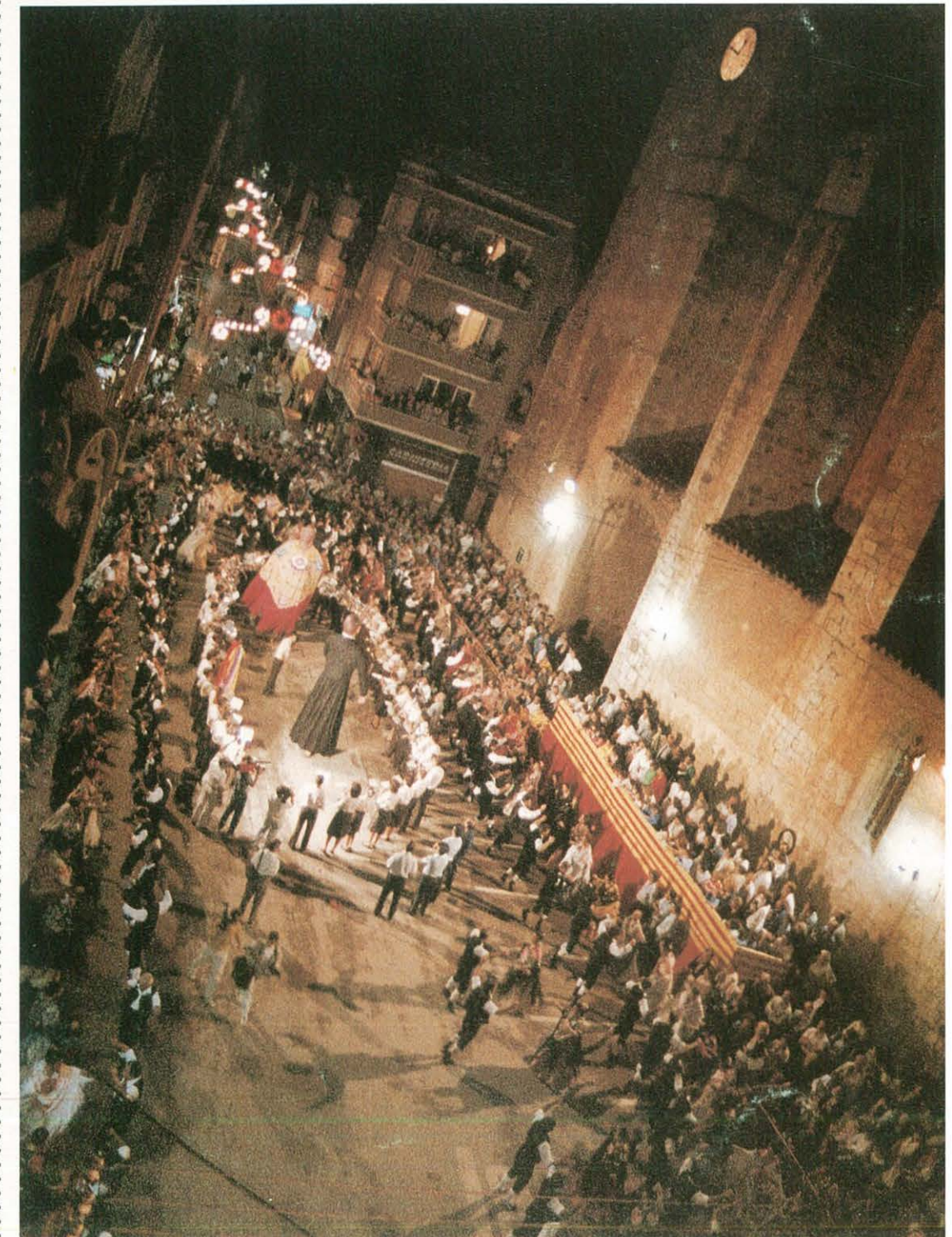

<p>BAR MONTSIÀ C/ Major, 76 - Tel. 72 02 77 - ULLDECONA</p>	<p>ANTONI ROVIRA TALLER DE SERRALLERIA I ALUMINI PRESTATGERIES METÀL·LIQUES Gral. Cabrera, s/n. - Telèf. 72 04 51 - ULLDECONA</p>
<p>JOAN FONOLLOSA CONSTRUCTOR D'OBRES ARTESÀ DE LA CONSTRUCCIÓ Alba, 12 - Telèfon 72 01 96 - ULLDECONA</p>	<p>Cristalleria MANUEL MARTÍ Carrer Sant Lluc, 32 - Telèfon 72 08 10 ULLDECONA</p>
<p>TINTORERIA MODERNA RENTAT A SEC NETEJA: ANTE, PELL I CATIFES Sant Antoni, 15 - Telèfon 72 01 81 - ULLDECONA</p>	<p>VOLTEU-VOS DE FLORS, SEMPRESERÀ PRIMAVERA floristeria El Molí CARRER MAJOR, 137 ULLDECONA (TARRAGONA)</p>
<p>MESON "LOS ARCOS" HOSTAL-RESTAURANT Major, 1 - Tel. 72 03 97 - ULLDECONA</p>	<p>SERRA LLIBRERIA-PAPERERIA C/ Major, 91 - Tel. 72 00 24 - Apartat de correus 40 FAX: 72 09 02 - ULLDECONA</p>
<p>TALLERS FIBLA-GALLARDO, S.L. C/ Amposta, s/n. - Tel. 72 05 79 - ULLDECONA</p>	<p>VÍDEO-FOTO MILLAN EUROCHROM - LABORATORI FOTOGRÀFIC Distribuïdor Vídeos JVC Distribuïdor AMSTRAD Avda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 72 03 63 - ULLDECONA</p>
<p>BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 72 07 86 - ULLDECONA</p>	<p>PASTISSERIA RAGA Major, 105 - Telèfon 72 03 53 - ULLDECONA</p>
<p>Auto-Escola PITARCH Plaça Sales i Ferré, 15 - Telèfon 72 07 17 ULLDECONA</p>	<p>ESCUMOSOS S A N S BEGUDES I REFRESCS Entença, 30 - Telèfon 72 03 40 - ULLDECONA</p>
<p>Pastisseria MILLAN Major, 115 - Telèfon 72 02 82 ULLDECONA</p>	<p>LLIBRERIA PASALAMAR SANT ANTONI, 13 - ULLDECONA</p>
<p>ALGO FAMILIAR... PREKO más barato Plaça Sales i Ferré, 9 - Tel. 72 02 68 - ULLDECONA</p>	<p>Merceria, Perfumeria i Cosmètica Major 110 Telèfon 72 05 81 - ULLDECONA</p>

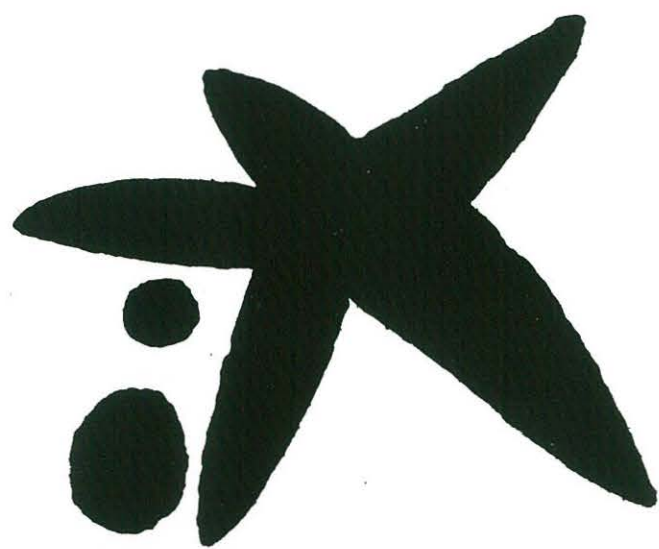

RECU LL

RESUM D'ACTIVITATS 1990

BANDA DE MÚSICA D'ULLDECONA

"la Caixa"

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

RECULL nº 4
Any 1990
BUTLLETÍ D'ÚS INTERN

CONSELL DE REDACCIÓ:

Florencio Guimerà i Costa
Andreu Poy i Martí
Joan-Josep Montrós i Martí
Josep-Lluís Fibla i Gur
Ramon-Àngel Arnau i Montrós
Joan-Josep Itarte i Nolla
Tomàs Badia i Navarro

DIBUIXOS:

Sisco

FOTO PORTADA:

Rafael Verdiell i Homedes

La Banda de Música d'Ulldecona, agraeix la col·laboració de tots els anunciants, els quals fan possible l'edició d'aquesta revista.

Edita: **Banda de Música d'Ulldecona**
Major, 41
Apartat de Correus 72
Telèfon (977) 72 01 41
43550 ULLDECONA

Dip. Legal: T-503-1990

Imprimeix: Jordi Dasoy, impressor
Sant Carles de la Ràpita

Editorial

Napoleó, en una frase més cèlebre que encertada, va dir que «la música era el més agradable dels sorolls». Naturalment que la música pot arribar a ser un «soroll», però aleshores no és música, perquè la música és i ha de ser fantasia, distracció, cultura, sentiment, descans... fins i tot emoció, en molts moments. Precisament la consecució d'aquesta «música» ha estat el motiu central que ha mogut els desitjos i les voluntats de la Banda de Música d'Ulldecona durant aquest any que conclou la dècada dels vuitanta.

Si féssim com els orientals, que bategen cada any amb un nom propi diferent, podríem anomenar anys anteriors com «l'any de les Festes Majors», «any del Nou local», o «any de La Trobada», i aquest any 1990, com «l'any del Músic», ja que a ell s'han dedicat esforços i il·lusions, temps i recursos... El perquè d'aquesta decisió és clar: totes les entitats culturals tenen uns fins, uns socis, unes activitats... La nostra, a més, té unes persones de les qui el sacrifici, la il·lusió i la identificació amb el seu treball depèn no solament el bon funcionament de l'entitat, sinó la seua pròpia existència: el músic, sense ell res som. Podrem tenir diners, professors especialitzats a l'Escola de Música, alumnes, un local magnífic —que per cert, sembla que ja es fa petit—, una Junta unida i amb ganes de treballar, però si no tenim uns músics que senten la música no com una obligació, sinó com una distracció, com un «algo» que ompli una petita part de la seua vida, uns músics que palpen i que l'anar a assajar o a classe, faça fred o calor, ploga o neve, encara que facen una pel·lícula bona a la tele, no és un sacrifici sinó un mode de superació personal i un bé col·lectiu a la Banda, uns músics que sàpiguen complir amb els seus compromisos, la Banda de Música d'Ulldecona no seria res.

I precisament en aquest camí hem dirigit els nostres passos, per això s'ha cuidat al màxim la selecció de les peces a tocar, les sortides, l'excursió de germanor a Sitges i Barcelona, l'equipament dels uniformes, la Festa de Santa Cecília amb l'apadrinament de la senyera i l'homenatge al músic, i hem vist amb orgull com dotze nous músics entraven a formar part de La Banda... fruit del treball del professorat de l'Escola de Música encapçalada pel nostre director Rubén i de la junta directiva anterior a la que també hem volgut donar les gràcies.

Acabat l'any podem dir que tots aquests desitjos s'han complit? Què tot ha anat bé? Naturalment que no. Aquest és un objectiu més, l'obra humana sempre és una obra inacabada i aquests desitjos no poden ser una excepció. Hi ha hagut encerts i errades —no és precisament la Junta Directiva que presideixo qui ho ha de jutjar— el que sí volem fer és, dels primers traure l'energia per poder continuar endavant, de l'acceptació de les segones la possibilitat d'esmenar-les i millorar.

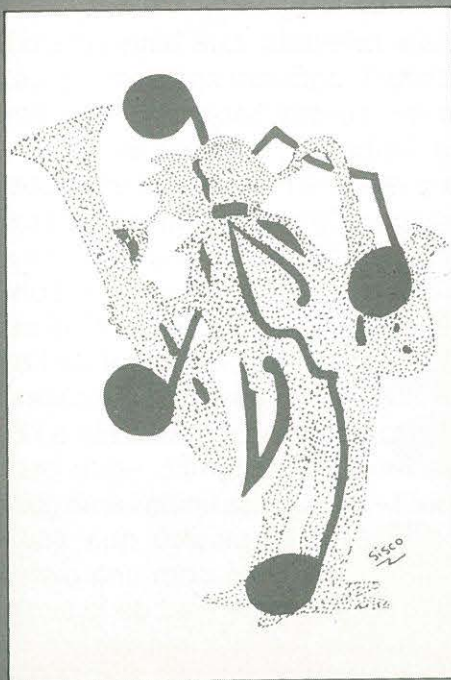
Però si almenys hem aconseguit que tant el músic com el soci o simpatitzant que ens ha acompanyat durant les actuacions de la Banda, hagen pogut gaudir d'uns moments de «música» que els haja ajudat a entreveure l'existència d'un món de sons harmoniosos, un món de fantasia i cultura, un món on regne la il·lusió, la distracció i l'emoció o el sentiment, podem dir, com diuen els francesos, «chapeau»!!!

DALT DEL NOSTRE ESCENARI

Audició de primavera

Banda de Música
d'Ulldecona

AUDICIÓ DE PRIMAVERA

Diumenge, 20 de maig del 1990

a les 20 hores

al TEATRE MUNICIPAL

Disseny dels programes i del cartell de les actuacions
de la BANDA amb un dibuix de Sisco

El 20 de maig va ser, en aquesta ocasió, la data escollida per dur a terme el primer dels tres concerts que tots els anys la nostra Societat ofereix al públic d'Ulldecona. Nou peces integraven el programa de l'Audició: la primera part es va obrir amb el pas-doble «Flores de España», de Pascual Pérez Choví. A continuació vam poder escoltar l'obertura de l'òpera «Alessandro Stradella», obra del compositor alemany Friedrich von Flotow. De la gràcia rítmica i l'agradable melodisme de Flotow ens vam traslladar a la senzilla evocació de la música popular andalusa que ens proposa Andrés Piquero a les seues «Estampes andaluses». Cloïa la primera part un espectacular arranjament del motiu principal de la pel·lícula d'Otto Preminger «Èxode».

Amb una melodia inoblidable de l'inoblidable Glenn Miller, «Serenata a la llum de la lluna», s'iniciava la segona part, que va continuar amb una selecció del musical «Poder màgic», de l'anglès Robert MacRay. La nostàlgia va tornar al concert amb «American Serenade», on s'arregleguen algunes de les cançons més populars de l'autor de música lleugera Cole Porter. El gènere sarsuelístic tampoc no va faltar a la vetllada, i vam poder escoltar una de les mostres més característiques d'un dels seus especialistes: «La canción del Olvido», de José Serrano. I per finalitzar, la Banda va interpretar un recull de temes catalans ja ben coneguts per tots nosaltres, «Nostrànima».

Un moment de l'actuació de la BANDA durant l'Audició

DALT DEL NOSTRE ESCENARI

X^a Trobada de Bandes de Música

El dissabte 8 de setembre, dins de la X^a Trobada de Bandes de Música, el Teatre Municipal va rebre la visita de tres bandes: la jove Agrupació Musical de Godall, la Sociedad Musical «La Alianza», de Vinaròs i la Banda de Música de la nostra societat.

Els músics de Godall, dirigits per Fernando Guarch, portaven en carpeta un programa certament ambiciós per la seua dificultat, i val a dir que van sorprendre molt agradablement el públic que abarrotava el teatre. Van interpretar tres peces: el pas-doble «La gracia de Dios», el rítmic i sensual «Cicle de rius» d'A. Malando, i la primera de les marxes militars que sota el títol genèric de «Pompa i circumstància» constitueixen l'opus 39 de l'obra de l'anglès Edward Elgar.

Amb l'actuació de la banda de Vinaròs es va arribar a un moment de gran brillantor. Primerament ens oferí el pas-doble de Teixidor «De Andalucía a Aragón». Tot seguit l'agilitat i l'equilibri de la seua interpretació de la selecció de «La leyenda del beso» i de l'obertura «Franco», de Buot, va aconseguir aixecar els aplaudiments del públic en els darrers compassos de totes dues obres.

L'acte es va tancar amb l'actuació de la Banda de Música d'Ulldecona, que ens va oferir el pas-doble «Casildo», el concert per a banda de Ted Huggens «Reflexions sobre aquest temps», i «L'Empordà», sardana d'Enric Morera, sempre sota la direcció de Rubén Domingo i Boloix.

Agrupació Musical de Godall

Societat Musical «La Alianza»

Banda de Música d'Ulldecona

DALT DEL NOSTRE ESCENARI

Concert de Santa Cecília

22 de novembre, Santa Cecília. 25 de novembre, concert i concert ben variat: a la primera part vam poder escoltar els arranjaments per a diferents grups instrumentals de tres peces molt conegudes d'autors italians, el «Minuetto» de Boccherini, i dos «Adagios», el de Tommaso Albinoni i el de Benedetto Marcello. A continuació la Banda Juvenil ens va oferir dues peces per a instrument solista i banda: «Balada per a trompeta», de C. Renés, amb Josep-Lluís Fibla, trompeta solista, i «Stawflower», de Rallp Hermann, amb Jordi Forcadell, saxo alt solista.

Finalment la Banda de Música d'Uldecona interpretà «Valencianeta», pas-doble de Lluís Martí, «La del manojo de rosas», selecció de la sarsuela de Pablo Sorozábal, que va ser molt ben rebuda, i «El cant dels ocells», en l'arranjament per a banda d'Asins Arbó.

La Banda Juvenil amb els solistes

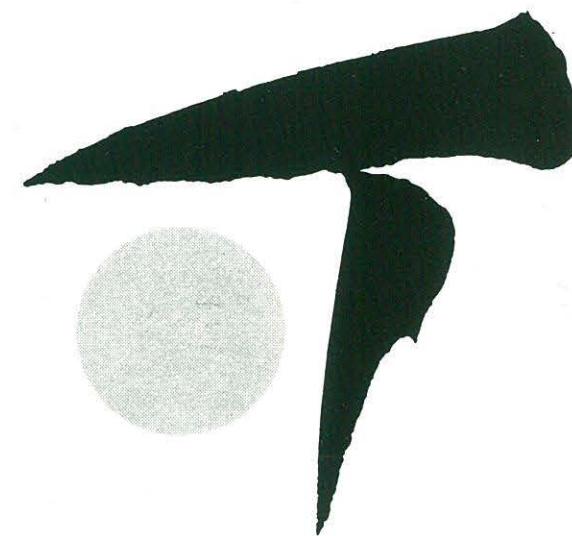
Josep Lluís Fibla i Jordi Forcadell

Grup de músics interpretant l'«Adagio» d'Albinoni

La Banda de Música d'Uldecona al complet

Caixa Tarragona

Passejant el nom d'Ulldecona

Aquest any passat hem continuat fent nombroses visites a poblacions de tot el territori català, i han estat també nombroses les anècdotes viscudes en elles.

El 28 d'abril vam viatjar a PIERA. No era la primera vegada que hi anàvem. En aquesta ocasió, al migdia vam fer una cercavila pels seus carrers, un dels quals era ple de paradetes de venda ambulants, semblant a la plaçada dels divendres a Ulldecona, però més gran. A la tarda, concert a un petit teatre de la localitat.

El 12 d'agost vam anar a LA GALERA. Vam participar en una trobada, junt amb la banda del mateix poble, una de les agrupacions a la que ens sentim més vinculats.

El 24 d'agost vam fer la ja tradicional visita als FREGINALS. A la tarda arribarem a Ulldecona i pujarem a l'autocar en direcció a CALAFELL, on ens sorprengué l'estranya ressonància d'alguns dels carrers per on vam desfilat, i, també, la tremenda resposta del públic tant pel carrer com, sobretot, al concert posterior.

El 22 de setembre es va celebrar la Trobada de Bandes de la Federació Catalana de Societats Musicals, aquest any al PRAT DE LLOBREGAT. Es pot destacar la presència de Jordi Pujol posant les llaçades, i l'emissió d'un breu reportatge a TV3, on va aparèixer la nostra banda tocant un pas-doble tan conegut pels falduts com és «Olé les dones» (el de la desfilada de les parelles del Xim-xim).

El 6 d'octubre, i per tercer any consecutiu, ens vam desplaçar a SANT SADURNÍ D'ANOIA, on ens van demanar per ambientar una mica la cerimònia de l'inici de la festa del cava.

Piera

Freginals

La Galera

Calafell

Finalment, un humit 10 de novembre vam anar a ALTAFULLA, amb motiu de la inauguració d'un carrer. Després d'una cercavila en què els grups d'animació que anaven al nostre davant es van perdre, vam

interpretar tres obres a la plaça de l'ajuntament, on un grupet de xiquets es van posar al voltant del director per imitar els seus gestos, donant mostres de la seua entremaliada simpatia.

*ESTUDI
*REPORTATGE
*FOTO INDUSTRIAL
*GRATISME

ULLDECONA
MAJOR, 60
TEL. 72 00 57

MAPFRE
Grup Assegurador

MAPFRE MUTUALITAT ASSEGURANÇA
MAPFRE IJDA, S.A.
MAPFRE INDUSTRIAL
MAPFRE ACCIDENTS TREBALL

Delegat a Ulldecona: PERE SANS i ARASA
Sant Antoni, 28 - Telèfon 72 03 37

LLICS. | PIO PUIG SALOMON
RITA SOLER MARQUEZ

FARMÀCIA

DIETES I NUTRICIÓ
ANÀLISIS CLÍNICALS I QUÍMIQUES

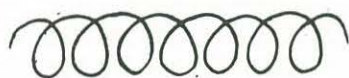
INSPECTOR
FARMACÈUTIC
MUNICIPAL

SAN LLUC, 28 - TEL. 72 01 61
ULLDECONA

INDUMENTÀRIA
I ARTICLES D'ESPORT

Tot sport

Plaça Sales i Ferré, 16 - Telèfon 72 07 52
43550 ULLDECONA

BLOC

C/. Calvari, 52 - Telèfon, 72 04 67 - 43550 ULLDECONA

Concessionari

Buffetti

C.B. ELECTRODOMÈSTICS
C/. Major, 153 - tel. 72 06 38 - 43550 Ulldecona (Montsià)

Philips

Montsià Ràdio

Plaça Església, 2
Ulldecona

 HAFELE

 BOBE

GRAU

Major, 104 - Tel. 72-06 87
Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n.
Tels. 72 01 89 - 72 06 20 - FAX 72 11 15
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Escola de Música

Any rere any, des d'aquestes pàgines del «Recull» us hem anat informant de les novetats que hi ha hagut a la nostra Escola de Música. Enguany aquestes han estat poques: caldria destacar que els resultats als exàmens del Conservatori a Tortosa han estat millors i més positius que els de l'any anterior. A part d'això poca cosa més. El professorat continua sent el mateix: Rubén Domingo, Agustí Royo, Xavier Homedes al metall, i Xavier Bertomeu a la percussió.

Ara bé, m'agradaria aprofitar aquestes ratlles per dirigir-me tant als pares com als alumnes per tal de conscienciar-los del fet que la Banda està fent un gran esforç econòmic per mantenir els quatre professors, però, com ja s'ha dit a les reunions anuals que fem amb els pares a principi de curs —on, per cert, hi falten la gran majoria— tenim bastantes faltes a les classes, i això representa que per cada alumne que falta el professor s'està uns trenta minuts sense fer res, ja que l'altre alumne no va fins a l'hora que li toca... Diners i temps perduts per manca d'interès dels alumnes i, per què no dir-ho?, dels pares. Per un costat es busca que el preu de les classes no siga massa alt, però per l'altre sembla que al ser econòmiques no hi ha un interès real de fer-ne un seguiment, malgrat que tots els mesos s'envia un butlletí amb les faltes d'assistència i les notes. ¿Per què no hi posem un poc més d'interès per part de tots i aprofitem el temps dels professors i els diners de la Banda, que al capdavant són els de tots, socis, músics, pares...?

Si volem una Banda digna hem de traure el màxim suc possible de classes i recursos, i això és cosa de tots, especialment de part dels alumnes i pares, i a més els professors tindrem la satisfacció de complir una tasca que si no és amb l'ajut de tots crec que és impossible de realitzar.

ALUMNES DE L'ESCOLA

PREPARATORI: Ovidi Traver Múria, Josep Verge Lluís, Iván Roig Galo, Lluç Magaldi Morales, Gregori Justo Daudén, Marc Sabater Royo, Francisco Javier Fibla Gur, Elvira Querol Querol, Omar Marín Castell, Agustí Navarro Cavaller, Núria García Fernández, Agnès Raga Gil, Anna Itarte Sorolla, Núria Garrit Salvatella.

PRIMER CURS: Irene Borràs Vilalta, María José Borràs Vilalta, Raquel Subirats Gavaldà, Isabel Fibla Simó, Marisín Canalda Raga, Manel Guimerà Melich, Josep Sans Cucala (percussió), Cristina José Roé, Alfredo José Roé.

SEGON CURS: Marc Burato Vizcarro (flauta-flautí), Gemma Ventura Brusca (saxo alt), Joan Andreu Fibla Simó (baix), Sònia Reverter Romero (clarinet), Míriam Mateu Sancho (percussió).

TERCER CURS: Sònia Tordera Querol (clarinet), Camil Burato Vizcarro (trombó), Montse Fibla Simó (trompa), Eva Reverter Vidal (flauta), Lluç García Alaminos (trombó), Núria Muñoz Estellé (clarinet), Rosa Mª Pla Bel (clarinet).

QUART CURS: Antonieta Reverter Vidal (clarinet), Núria Ventura Brusca (oboè), Yann Castell Albasa, Yolanda Barrera Sauch (trompa), Noèlia Justo Daudén (trompa), Òscar Córdoba Lázaro (clarinet), Didac García Alaminos (trompeta).

CINQUÈ CURS: Jordi Forcadell Carapuig (saxo alt).

INSTRUMENT: Toni Miralles Bonfill (saxo tenor), Glòria Itarte Reverter (clarinet), Rosa Mª Nadal Rios (oboè), Josep Bordes Vidal (bombardí), Andreu Roig Fabregat (percussió), Joan Pau Morcillo Gur (trompa).

Alumnes de l'Escola rebent de mans dels professors Rubén Domingo i Agustí Royo diplomes i instruments

PAÑADERIA y BOLLERIA
Gauscach's
Pl. Catalunya, 1
Tel. 72 05 55
ULLDECONA (TARRAGONA)
R.S.I. 20.5869/CAT

TONI PITARCH
CULTIUS-C.B.
CULTIUS I JARDINERIA

Avgda. Escoles, s/n - Tel. 72 03 92 - ULLDECONA

Diada d'apadrinament de la nova bandera

Ara fa quasi dos mesos els músics de la banda, els alumnes de l'escola de música, i els socis de l'entitat, vam aprofitar la festa de la nostra patrona, Santa Cecília, per preparar, i gaudir-les, unes quantes activitats col·lectives.

Allò de sempre: el menjar i el xalar, i això em complau, van sempre junts per aquestes terres. Així és que en qüestió de només dos dies vam ser junts a taula a l'hora de dinar i a la de sopar: a la nit sopàvem junts a casa el Majoral, i l'endemà dinàvem a l'Ermita de la Pietat com venim fent fa uns quants anys. Això del sopar a casa el Majoral-1990 mereix una mica de comentari, perquè l'any que ve ens tornarem a reunir a la mateixa casa: enguany el fill, l'any que ve el pare. Si aquesta casualitat feia la festa d'enguany una mica diferent, Santa Cecília-1990 es recordarà també com l'any de l'apadrinament de la bandera de l'entitat.

Recordareu l'acte els que hi vau assistir, o veureu com va anar els que no hi ereu, per mig de les imatges que acompanyen aquest comentari per escrit. El ritual dins i fora de l'església va ser el propi en aquests casos: les paraules del mossèn dirigides als padrins i acompanyants, aigua baptismal sobre la «criatura», que en aquest cas no era un xiquet, sinó el nostre emblema, el signe que ens representa en les nostres actuacions i per mig del qual rebem les expressions d'agraïment i felicitació de les altres bandes, entitats i pobles, signades amb les cintes que la guarneixen.

Beneir la bandera vol dir beneir tot allò que és nostre: el recer i la feina que fem entre tots.

Els padrins van ser escollits per la junta directiva actual, considerant que era una tria encertada individus que encapçalaven novetats: les dues primeres noies-músic dins del grup, Carme Bort i una servidora, i el primer president de l'entitat, J.J. Itarte.

Després de la Missa, les típiques fotografies assajant tot tipus de combinatòria: els tres últims presidents junts (Florenci, Arnau, Itarte); aquests i les padrines; elles i el padrí; elles tot soles; l'actual president (Florenci, que deixa la càmera) i les padrines...

Tot molt bé, i a fora, també com s'estila en aquests actes, simultàniament, coetada i confitada per festejar l'apadrinament.

Després, a buscar l'arròs al primer pis de l'Ermita, i més tard, segons m'han dit, jo ja no hi era, ball de rematada.

Montse Bordes Vidal

Tres moments de l'apadrinament de la NOVA BANDERA

L'Auca de l'Any

Quan tot era tranquil i ja quasi tots érem solters es produeix un bombardeig de batejos i casaments.

El «matx» Canya-Metall de Sta. Cecília va concloure en una cruenta i sàdica carnisseria.

Per CORPUS, Banda i Corals interpretaren el TRIOMFAL Fet qualificat de cataclisme musical

A l'ermita, no sé sap com, ni per culpa de qui, fórem víctimes d'una sequera de cava i de vi.

A Altafulla, amb aigua i poca calor descobrirem un grup de potencials directors

A Piera anàvem tocant pel mig del mercat amb tres ulls oberts per no emportar-nos unes bragues amb el cap

R. Ferré
Radio

SERVEI ASSISTÈNCIA TÈCNICA
Sant Antoni, 38 - Telèfon 72 01 08 - ULLDECONA

TVC - VIDEO - HIFI
ELECTRODOMÈSTICS totes les marques

COMERCIAL - Plaça Sales i Ferré, 13

COLLITA 1990

*La Dama de la BANDA, Sònia Tordera, acompanyada pels dotze nous músics:
Fila de darrera, d'esquerra a dreta: Joan Pau Morcillo, Eva Reverté, Glòria Itarte, Míriam Mateu,
María José Fibla i Tere Costa
Fila del davant, d'esquerra a dreta: Montse Fibla, Yolanda Barrera, Noèlia Justo, Lluç García, Camil Burato i Toni Miralles*

JOAN CORDOBA i SERRA

MATERIALS CONSTRUCCIÓ
DECORACIÓ
"BRICOLAGE"

DOMICILI:
Avda. Escoles, 6 - Telèfon 72 05 06
ULLDECONA (Tarragona)

MAGATZEM i OFICINES:
Plaça Amèrica, 14 - Telèfons 71 30 70 - 71 30 71
LA SÈNIA (Tarragona)

Hnos. PONCE

Fàbrica de mobles de RATTAN
MANAO, MANILA i JUNCO

CORTINES
PERSIANES
MOSQUITERES
i PRODUCTES
DECORACIÓ

Distribuidors de Persianes GRADULUX
i ALULUX

Ctra. Godall, s/n. - Telèfon 72 08 61
ULLDECONA (Tarragona)

Lucas Magaldi Fusté

ELECTRICITAT i FONTANERIA
Instal.lacions a GAS

Carrer Aragó, 48 - Tt. Ferré, 55
Tel. 720269 - ULLDECONA

Calefacció
ELECTRICITAT
FONTANERIA

TALLERS
— E L F O

INSTAL.LACIONS DE LLUM i AIGUA, S.L.

C/. Vidal i Barraquer, 21 - Telèfon 72 03 07
Oficines: C/. Mestre Vilar, 8
ULLDECONA (Tarragona)

La Festa de Santa Cecília en imatges

PROGRAMA D'ACTES

Del 5 al 25 de novembre

DILLUNS, DIA 5

A les 17,30 h.- III CONCURS LITERARI adreçat als alumnes d'E.G.B. de la localitat.

DISSABTE, DIA 17

A les 16,00 h.- Emocionant PARTIT DE FUTBOL-SALA, a la pista del "Poli" entre: "CANYA" contra "METALL".

A les 20,00 h.- CERCAVILA a càrrec de la BANDA DE MÚSICA pels carrers de la població.

A les 20,30 h.- Trasllat de la imatge de SANTA CECÍLIA a casa del "Nou Majoral".

A les 21,00 h.- REFRIGERI que tindrà lloc a casa del MAJORAL d'aquest any, per a tots els Músics de la Banda.

DIUMENGE, DIA 18

A les 13,00 h.- MISSA SOLEMNE a l'Ermida de la Mare de Déu de la Pietat en honor de SANTA CECÍLIA. Durant la cerimònia es farà l'apadrinament de la NOVA SENYERA DE LA BANDA.

A les 13,45 h.- TRACA!

A les 14,00 h.- DINAR DE GERMANOR, dedicat a tots els Socs de l'Entitat. A l'acabar, GRESCA fins que la gent es cansi!

DISSABTE, DIA 24

A les 18,00 h.- Al local social, FESTA dedicada a tots els alumnes de l'Escola de Música de l'Entitat.

DIUMENGE, DIA 25

A les 18,00 h.- Al Teatre Municipal CONCERT DE SANTA CECÍLIA.

Programa d'actes en honor de la Patrona de la BANDA, Santa Cecília

La imatge de Santa Cecília, amb el majoral i ajudant passant al davant del Local Social

Homenatge al músic

Dinar de germanor a l'ermita

Rellotgeria

ITARTE

MIQUEL A. ITARTE i REVERTE

Major, 130

ULLDECONA

BARANES

J. JOSE BRUSCA i ELIES

BARANES D'ESCALA TORNEJADES
TORNEJATS EN GENERAL

TALLER: C/. Migdia, 35
PARTICULAR: C/. Major, 46 - Tel. 72 06 01 - ULLDECONA

Joan Fonollosa i Tallada

Joan Fonollosa és, amb els seus 56 anys, el músic més veterà de la Banda de Música d'Ulldecona. Hi forma part, pràcticament sense interrupcions, des que tenia dotze anys, així és que podeu anar fent números...

— «De molt jove m'havia agradat la música, de manera que, després de pensar-m'ho una mica, un dia em vaig decidir i li vaig demanar a Vicent Aubà si volia ensenyar-me solfa. Ell de seguida em va dir que sí, i que podia passar per casa seua quan vulgués, que després de l'hora de dinar sempre la tenia plena de xiquets».

En aquella època Vicent Aubà dirigia la banda i l'Orfeó: «Com que era director dels dos llocs, als xiquets que veia que eren més afinadets els proposava de cantar a l'Orfeó. Jo també hi vaig cantar, es podien compaginar perfec-

tament els assajos. La meua relació amb la coral sempre ha estat gran, actualment formo part de la Junta Directiva».

Després dels estudis de solfeig, Joan va fer diverses provatures per escollir instrument, però, encara que a ell li feia gràcia el clarinet o la flauta, finalment va acabar tocant el bombardí, ja que la banda en tenia un i feia falta algú per tocar-lo. Es tractava, però, d'un instrument vell, i després d'uns quants anys estava tan fet malbé que gairebé no es podia tocar: «Vaig demanar que l'arreglessen, però mentre anava practicant amb un fiscorn que hi havia també a la banda, fins que vaig trobar l'ocasió de comprar-me una trompeta de segona mà que estava bastant bé, i des de llavors ja no he parat de tocar-la».

Però l'aventura musical de Joan Fonollosa no s'acaba aquí: també de ben jove va començar a tocar a una orquestra de Santa Bàrbara, després ho va fer a una altra d'Alcanar, i finalment va acabar tocant el baix elèctric al conjunt «Tesis». Déu n'hi do!

En parlar de la banda de la seua joventut, Joan ens diu que en aquells temps hi tocaven homes bastant grans, i hi havia una gran unió entre aquests i els més joves. Sempre feien broma junts, i recorda especialment les memorables actuacions del «tio» Peret d'Anquiliana, que sempre tenia l'acudit a punt.

Hem vist que la relació de Joan Fonollosa amb la música ha estat intensa al llarg de tota la seua vida, però en realitat aquesta és una afició que comparteix amb tota la família: son fill també toca la trompeta a la banda, i la seua dona i sa filla gran canten a l'Orfeó. Més dedicació, impossible. Ara que, aquest últim any a casa de Joan Fonollosa ha passat una cosa que, de moment, dificulta una mica l'anada als assajos d'algun dels membres de la família. I és que aquesta s'ha ampliat: la petita Andrea té tots els números per acabar sent una enamorada de la música. Per si de cas, però, ens han dit que un dia li van tallar les ungles sota una branca de roser, acció, que segons sembla, et fa quedar amb molt bones relacions amb Santa Cecília. El futur dirà.

T.B.

Joan Josep Itarte i Nolla

A mi sempre m'havia fet molta gràcia entrar a formar part de la Banda. El meu avi i son germà, el meu pare i mon oncle, ho havien estat, però en realitat jo vaig començar a aprendre solfa a l'Orfeó amb el senyor Vicent Aubà, però un dia vaig trobar Pedro Paredes (jo era amic de son germà gran Paco), que anava a la Banda a fer solfeig i... «També vull venir jo». Casola em va fer les recomanacions de rigor i vaig començar ja amb les semicorxeres del «Solfeó de los solfeos». Això era després de les festes d'octubre, i al febrer ja aprenia a tocar el fiscorn... un fiscorn que se n'anava per tots els costats i que funcionava amb cilindres —Castell—, que també tocava el fiscorn, sempre anàvem a la nostra relotgeria, i utilitzàvem les cordes dels rellotges per fer anar l'instrument.

Després ja va venir la trompeta, la primera era una Dubois que em va costar 4.500 ptes. la que tinc ara la vaig comprar a un viatjant que venia a la relotgeria i que se l'havia comprat a Andorra... Estava noveta i anava molt bé —Ximo Callarisa la va provar i em va dir que si no la volia jo se la quedaria ell per tocar a l'orquestra... Em va valer unes onze mil pessetes.

D'aquells primers temps recordo la Festa de Santa Cecília... Es feia sempre en diumenge. Els que entraven

aquell any o ho havien fet feia poc, es reunien —això sí, ben proveïts amb conyac o ponxe pel fred— sobre les sis del matí a un lloc determinat, i amb una diana curteta que s'havien après passaven per les cases dels músics i els anaven trucant a la porta, ells baixaven i anaven incorporant-se a la Banda. Quan ja estàvem tots passàvem per casa del Majoral i allí ens invitava a alguna cosa. Després, carregats amb la imatge, anàvem a missa primera, que solia ser al convent de les agustines... Fins que un dia... Però val més deixar-ho així. La veritat és que ja no es va tornar més a missa... Després se solia anar a una caseta de camp o a l'Orfeó a fer una menjada, i així passàvem la Festa de Santa Cecília.

Quan el Sr. Casola es va deixar la Banda (ja era gran i no estava molt bé de salut) va cridar tots els músics grans i va donar la direcció a Vizcarro. En un principi la feina era poca, però poc a poc, en especial quan D. Francisco va venir per donar les classes d'instrument i fer els assajos, va anar augmentant, i Vizcarro, que no podia viure del que cobrava a la Banda perquè era poc, va demanar ajuda als companys. Jo, que tenia alguna estona a la tarda, em vaig comprometre a ajudar-lo, primer ensenyant la poca solfa que sabia a gent com Lavega, Fernando, els germans Pasqual, etc., després prenent les trucades que feien des de fora, ja que tant a l'emissora com a casa teníem telèfon. Així

va ser com, en realitat, vaig arribar a ser president de la Banda... Cada dos anys es feien votacions, i qui més vots treia era president.

D'aquells anys enyoro els companys i la germanor entre joves i grans... Quan anàvem a tocar a Santa Bàrbara, els vells de la Banda es quedaven al bar: «És que les xiques d'aquí són molt guapes». «Aneu, però no fésseu tard, que no estem per a "trotetes"». La major part, quan ens cansàvem de pegar la volteta, en realitat el que fèiem era fer-los companyia i xerrar... s'ha perdut l'art de la conversa.

Com a anècdota molt simpàtica d'aquells anys recordo les picabaralles entre el senyor Miquel, que tocava els plats, i Andreu «Cameta», que ho feia amb el bombo. El primer tocava «de vista», o siga, mirant «Cameta» i fent el contratemps, però moltes vegades feia com si anés a tocar i l'enganyava, i tots: «Ja ha tornat a caure...» «Andreu et mataré... Andreu no m'ho tornes a fer...», però sempre seguia la broma. Una altra vegada recordo que tocàvem «El sitio de Zaragoza» i Casola, que volia que se sentissen bé les canoades, deia: «Andreu, més fort... més fort...», fins que d'una maçada travessa les dues pells del tambor i li pega al genoll del Sr. Miquel... Andreu, què em vols matar? Sempre estaven igual!

F.G.

Jesús Castell i Hallado

Crec recordar que vaig entrar a formar part de la Banda de Música d'Ulldecona quan tenia quinze anys, però ja en feia dos o tres que hi anava, per tant fa d'això més de trenta anys. A casa no hi havia cap tradició musical, en realitat, vaig entrar a la Banda per amistat... Sempre anàvem a comprar el pa a casa Juanito Casola i ell sempre ens deia: «podria vindre a la solfa». Ma mare no estava molt convençuda, però, finalment, allí vaig fer cap. Demetrio i jo vam apuntar-nos el mateix dia, i junts vam entrar a la Banda. Ell tocava el saxo.

El senyor Casola volia que toqués el trombó, però jo volia tocar la trompeta. «Si no és la trompeta me'n vaig a casa», i així va ser. L'altre dia, regirant papers, encara vam trobar la factura. Després, quan vaig venir de la «mili», vaig començar a tocar el baix perquè la gent gran que el tocaven —el tio Peret d'Aquiliana i Querol— cada vegada podien venir menys. Sí, és un instrument que la gent no li agrada de tocar, segurament perquè li fa temor: «Jo he de tocar aquest «catxarro»?», i prefereixen la trompeta, el clarinet o el saxo, que són molt més bonics... però jo, quan vaig començar a tocar-lo vaig dir que si tornés a ser, jo tocaria el baix, perquè és un dels instruments que més m'agraden de la Banda. «Sóc un enamorat del baix... i si un l'escolta bé, és bonic a matar»...

Dels meus temps d'entrar a la Banda quasi no recordo res, era massa jove... Potser la festa de Santa Cecília, quan acabàvem de menjar i beure hi fèiem pujar el tio Peret a dalt de la taula per recitar poemes...

Eren altres temps, llavors tots érem uns... no hi havia distinció entre grans i joves. Això és el que noto més a faltar avui dia.

De records, com sempre, n'hi ha de bons i de roïns. Molt bo va ser el d'una actuació a Vinaròs, en temps de D. Francisco Curto... Natros érem la primera Banda que havia modernitzat l'uniforme, i quan passàvem pels carrers de la població la gent aplaudia a rabiar. Però el que més recordo va ser el concert a la plaça de bous, allí vam tocar el pas-doble «Ulldecona» com mai ho havíem fet, ni crec que tornaré a sentir-lo mai com aquell dia. De roïns?... Anar pel carrer i començar a tocar un pas-doble i no passar de la novena nota. Però... això són coses que passen...

F.G.

LLISTES DE NOCES

Regals Shop

DETALLS - NINES DRAP - FINESES - JOGUINES

Major, 150 - Telèfon 72 00 97 - ULLDECONA

Antigua Ferreteria

Alfara

(Casa fundada en 1900)

FERRETERIA EN GENERAL

Plaza Iglesia, 3 - Teléfono 72 00 38
ULLDECONA

ENTREVISTES

Joan Ramon Castell i Vericat

Actualment Joan Ramon Castell toca el fiscorn a la banda, té quaranta dos anys i ja en fa uns quants que té el millor company de corda possible: el seu fill Yann. És clar que, com sempre passa, cal buscar els orígens de tot això en el passat, així és que anem a regirar una mica en el bagul dels records.

Abans de Joan Ramon, el cuquet de la música no havia rosegat cap membre de la família, però son pare va animar-lo a anar a solfa: «Ell ja devia veure que el meu cas era una cosa fora del normal, perquè jo, de ben menudet, devia tenir nou o deu anys, cantava, i molt. Quan m'enviaven a buscar vi o qualsevol altra cosa, em posava a cantar fort pels carrers» (se'n riu i sacsa el cap, pensant en l'efecte que devia fer).

Però en canvi vas fer cap a la banda, i no a l'Orfeó...

— «Sí que és veritat, va com va!».

Certament Joan Ramon té una veu de tenor notable, amb unes possibilitats sense explotar, que, per sort, els músics de la banda podem apreciar de tard en tard.

Tot just iniciada la dècada dels seixanta va començar a assistir a classes de solfeig, amb Joan Casola, que era el director. «Vaig animar mon germà i tot, i quan va arribar el moment de triar un instrument, a mi em feia goig el saxo alt i a ell la trompeta. Però quan ja els vam tenir, mon germà provava de fer sonar la trompeta i no hi havia manera. Ho vaig provar jo i la vaig fer petar de seguida, així que vam fer canvi d'instrument: ell es va quedar el saxo alt i jo la trompeta. Dels 13 anys als 14 vaig aprendre a tocar-la, i en devia tenir 14 ó 15 quan ja vam formar el grup. Érem molt joves!» Perquè Joan Ramon i uns quants nois més, a part de tocar a la banda, van decidir crear un conjunt, «Los Kents», amb el qual van recórrer moltes poblacions els anys següents. És evident que eren uns joves ben «llançats» i decidits! «Los Kents» van arribar a sortir fins i tot a la televisió, en un programa presentat per Alfredo Amestoy. Ara bé, la mili va venir a tallar tota aquesta època. Tenia 21 anys quan se'n va

anar, i en tornar-hi, al cap de poc temps va marxar cap a França, on va viure-hi cinc anys. Novament a Ulldecona es va mantenir allunyat un temps de la música, però quan son fill Yann va fer nou o deu anys va decidir portar-lo a l'Escola de Solfeig de la banda, que llavors dirigia Joan Bta. Vizcarro: «Com a mi m'ha agradat sempre la música, la meua il·lusió era que ell seguís d'alguna manera els meus passos i també s'hi aficionés». Però Vizcarro va saber aprofitar l'oportunitat per recuperar una bona peça per a la banda: feia falta algú que toqués un fiscorn, així és que Joan Ramon no va poder resistir la temptació i va reincorporar-se a l'agrupació musical, en la qual ha continuat fins als nostres dies.

III Concurs Literari – Relació de guanyadors

PREESCOLAR

1r. Premi: Maria José Forcadell Peris

2n. Premi: Núria Itarte Sorolla

3r. Premi: Pili Canalda Pastor

CICLE INICIAL

1r. Premi: Núria Simó Segura

2n. Premi: Enrique Gallardo Mollá

3r. Premi: Mercè Sans Cucala

CICLE MITJÀ

1r. Premi: Raquel Subirats Gavaldà

2n. Premi: Marisín Canalda Raga

3r. Premi: Xavier Martí Martí

CICLE SUPERIOR

1r. Premi: Rosa Pla Bel

2n. Premi: Yolanda Barrera Sauch

3r. Premi: Elisabet Reverté Antolí

Lliurament de premis per part del Jurat durant el Concert de Santa Cecília

1r. Premi, Cicle Superior, Rosa Pla Bel

MÚSICA CLÀSSICA O MODERNA?

Rosa Pla Bel

— Oh! Vaja, quina pregunta! Suposo que no podria donar una definició molt certa perquè de fet, penso que no té perquè agradar-me només un tipus de música, les puc combinar perfectament. Trobo que en dies de festa com pot ser la «Castanyada» que tots se'n recorden, no aniràs a ficar música de Beethoven perquè... la veritat és, que no li pega. En canvi, sí que ficaràs un cassette de Setú Jabú o algo així. Suposo que el que vull dir està prou clar, però... ara em ve a la memòria una petita història que li succeï a una amiga íntima meua, ja veureu el que li passà.

Una vegada, quan tant la meua amiga Anna com jo, erem unes «petufes» ens va succeir un fet que moltes vegades ens ha ajudat a pensar que hi ha coses que per saber-ne o tenir-ne idea s'han d'estudiar, en canvi, d'altres, només fa falta tenir un cert sentit de l'humor o gràcia, per saber-ne.

Feia molt temps que a l'Anna li rondava pel cap la idea de fer alguna cosa, fora d'hores de classe. És clar, tothom qui no fa res, normalment, acaba aburrint-se i fastiguejant-se. Jo sempre li deia que s'apuntés a patinatge, a natació, a un gimnàs o si volia encara estudiar més, que s'apuntés algun lloc per fer idiomes. Ella deia que no, que el que volia, no era ni estudiar més ni tampoc, fer cap esport com jo feia, així que deia que seguiria rumiant-ho. Un dia, en veure-la arribar en cara de satisfacció, li vaig dir que on havia deixat l'expressió de «massanes agres» que sovint lluïa en comptes de cara i ella mig fastiguejada al principi em va dir que «s'apuntaria a una escola on ensenyessin música!» «—Oh! bé, molt bé, fantàstic, però... quina classe de música?» No vaig voler dir res i vaig fingir una cara alegre i li vaig dir que molt ben pensat. Passaven els dies i l'Anna es veia cada cop més entusiasmada fins el dia que li va haver de dir a la seva mare. Aquesta, no ho va fer com jo, primer li deia que bé, bé però quan la mare li va dir: «—On vols que t'apunte'm, a la Banda, a...? Llavors sí que va venir el moment més trist, l'Anna no es referia a aquesta música, es referia a la música moderna. Ella sovint sentia per casa cassettes de Loquillo i els Héroes però mai les seves germanes li havien mostrat una cinta de Mozart, per dir algú. Si ho haguessin fet, pot ser li haurien inculcat una altra classe de música i haurien aconseguit una altra cosa d'aquella petita e inocent nena. Crec que compta molt el que sols sentir per casa i comentar a la gent «guai», perquè de fet, vulguis o no, la vols imitar. Aquell dia l'Anna es va emportar un bon disgust al saber que la seva mare no la volia apuntar a una escola de música moderna, perquè deia que ja n'adependria prou pel carrer d'això i el que li feia bona falta era una mica de cultura, així que, sobre aquesta proposta de l'Anna, els seus pares s'empenyaren en apuntar-la i com que tot just era en el mes de juliol, que és quan la Banda obre la matrícula al poble, van decidir matricular-la. L'Anna, m'enrecordo que no se la podia mirar a la cara, no menjava i era... un objecte, no feia res. Això li anà passant a mida que també passava el temps i al cap dels dies de parlar en mi i en els seus pares, pareixia que ja estava disposada a anar a les classes de solfeig. Els seus pares, que llavors ella ignorava tant, li van dir una cosa de la qual, dubto, que me'n pugui oblidar algun dia. Li digueren: «La música clàssica s'estudia i la moderna s'aprèn». Em costà molts anys arribar a captar el missatge que aquelles paraules transmetien i ara ja ho comprenc. L'Anna, a força de cops, que es diu i també d'esforç i estudi anà cursant els estudis d'allò que en un principi no podia ni sentir nombrar i que més tard li encantava i només trobava que coses boniques en ella: la música. Entrà a formar part de la «Banda de Música d'Ulldecona» (segons ella, un dia inoblidable) i més tard, se'n anà a estudiar música fora, concretament a Madrid per a poguer tenir un nivell de música molt més elevat. Ah! Però, que us creueu, que ella a casa, no escoltava música moderna? És clar, ella seguia escoltant música dels seus cantants preferits però, qui li impedia a ella, tancar-se en la sala de música, ficar-se el tocadiscs en marxa i escoltar música clàssica o contemporànea? Ningú, ella de cops volia, a part de sentir, escoltar, la música, dues coses molt diferents per a ella. Jo no ho trobava així perquè de fet, ja no l'antenia a la que en un passat havia estat aquella íntima amiga meua. Jo em vaig quedar aquí al poble, fins acabar COU i després a la Universitat de Barcelona per cursar la carrera de Metge. Això vol dir que l'Anna i jo no ens vam tornar a veure ni ho hem fet mai, això sí, una carta cada mes no ens la lleva ningú. En la seva última hem conta que està de flauta principal en una de les 3 orquestres més importants de tot Madrid i que està molt bé. Això sí, en cada carta de les que m'envia no deixa de donar-me les gràcies pel suport que li vàrem donar tots plegats, perquè realment la volíem i volíem el millor per a ella, que estudiés una cosa que sabíem que li naixia de dintre.

En aquesta petita història he volgut demostrar que quan em donen a triar sobre una música o una altra no ho puc dir del tot definit, ja que, si es vol, es poden combinar sense que un tipus de música afecte l'altre per a res.

PERRUQUERIA

ROIG

MONTSE ROIG

Plaça Catalunya, 3 - Tel. 72 11 90

ULLDECONA

1r. Premi, Cicle Mitjà, Raquel Subirats Gavaldà

CICLE MITJÀ, 5è. nivell, nº 2

Raquel Subirats Gavaldà

SI TOQUÉS A UNA BANDA QUIN INSTRUMENT M'AGRADARIA

Si toqués a la Banda tocaria la flauta perquè és un instrument molt fi és com si fos de plata i em fa molta gràcia perquè va de costat.

A mi tots els instruments m'agraden però alguns els trobo més adequats per als nois: com el trompó i el saxofó.

I per a les noies trobo més adequats la flauta i el clarinet.

A casa tinc una flauta de fusta i a vegades toco cançons.

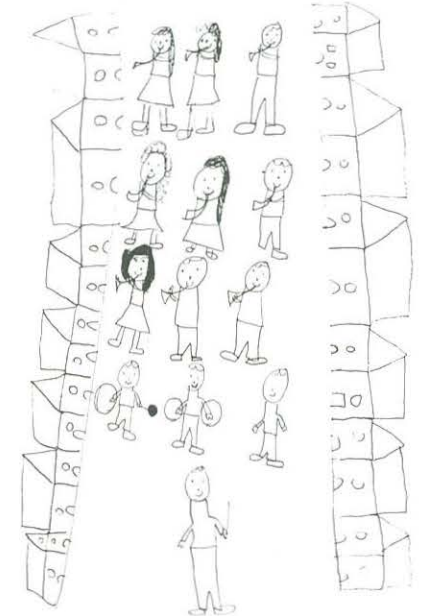
Però quan sigui més gran em compraré una flauta d'aquelles que serveixin per tocar a la Banda.

M'han dit que flutes n'hi ha de diferents tipus: algunes són més llargues, algunes més curtes i n'hi ha una que és de plata.

Hi ha una altra flauta que és més curta i repeteix el nom de flautí.

1r. Premi, Cicle Inicial, Núria Simó Segura

1r. Premi, Preescolar, Maria José Forcadell Peris

NOTA: Hem reproduït els textos com van ser escrits.

Celler d'Ulldecona

MIQUEL FORCADELL I FERRE

Passeig de l'Estació, 29 - Telèfon 72 02 39

ULLDECONA

Reddis Societat d'Assegurances Mútues

Raval Sta. Anna, 40 - REUS - Tel. 304844

Assessoria Laboral i Fiscal

TEC - MONT

GABINET DE GRADUATS SOCIALS

Sant Jaume, 1 entresol - Telèfon 72 06 03
ULLDECONA (Montsià)

ACADEMIA:

*Vine a aprendre música
Tots els instruments per a professionals
i aficionats*

Ciutat, 2 - Tels. 44 61 07 - 08

TORTOSA

De tot un poc

*La nostra Pubilla molt ben acompanyada
la nit del Ball de Màntons*

Qui balla més, les mares o els nens?

Confetti i carrosses

Diada de Catalunya

Acompanyant a Sant Antoni

Tots junts a la Festa del Poble

*Reconeixement a la labor
de la Junta anterior*

En Josep Callarisa rebent l'homenatge de la Pubilla de la BANDA, Sònia Tordera

José Callarisa, un músic de fa vuitanta anys

Començà a ser el 1896 i continuà sent el 1991. Haver viscut molta vida i haver acumulat molts de records, ja que, al capdavant, els records són l'únic que ens resta de les coses, dels fets i dels temps que alguna vegada han estat nostres.

Hem furgat en la memòria de José Callarisa Morà, i ell, des dels seus noranta-cinc anys, ens ha parlat d'una infantesa i una joventut que van transcórrer en uns temps certament llunyans per a nosaltres.

El cervell humà és un misteri prodigiós ple de sorpreses, capaç de deixar esllanguir fets transcendents i retenir, a la vegada, detalls insignificants amb una precisió esbalaïdora. José Callarisa ens explica, com si fos ara, aquella vegada (situeu-la, si fa no fa, uns vuitanta anys enrere) en què l'alcalde de la vila va fer venir la banda del regiment de Tarragona a les festes de Sant Lluç, i hom va poder comprovar que son pares, fiscorn tenor a la banda de l'Hereu, era un músic ben destacat:

«Hi ha proves que mon pare era el millor músic de la banda», ens diu. «Va vindre la banda del regiment, i, com que no hi havia autocars, van haver de fer-ho en tren. La banda del poble va anar-los a rebre a l'estació, i va tocar un pas-doble...» Ens el taral-leja. Fins i tot se'n recorda de les notes! El reconeixem de seguida, es tracta, en realitat, d'una marxa alemanya, «Sota la doble àguila», on els metalls poden lluir-se de valent.

«—Sí, natros també l'hem tocat alguna vegada».

«— Ah! Així ja deveu saber que és forta! De l'estació a l'ajuntament va tocar-la la banda del poble, i, mira quina casualitat!, de l'ajuntament a la Mera la banda del regiment va tocar la mateixa peça. I en acabat, quan se van ajuntar los dos músics majors, lo de la banda del regiment li va dir a l'Hereu: «Vostè, això ho ha tocat per ensenyar-mos-ho a tocar, per dir-mos: se toca així»: I a mon pare li diu: «Vostè, això ho ha fet per un «puntillo», dient-mos com se toca». I mon pare que diu: «Pos mire, en los nostres instruments vostè no pega una pitada; si fa la comparació del regiment que porta, ni l'arranca, ni arranca una pitada d'estos instruments. Perquè, nates, ja comencem que faríem una candela si escorreguéssim tota la cera que hi ha als badalls dels instruments. Què dic una candela!, un ciri com a mínim! I a més, arribem a casa, deixem l'instrument penjat a un clau, i ja no mo'n tornem a recordar fins al moment que hem de fer un assaig. Eixa, la segona. Així és que, entre els badalls i que no tenim embocadura, en les nostres mateixes condicions vostès no en tocarien ni una». I l'altre li toca el muscle a mon pare i li diu: «Vol vindre en nates?» «Ui! tinc massa faena aquí, jo, que tinc massa terres per treballar! En la faena que tinc aquí no puc anar a cap «puesto». Ni hi aniria, perquè jo menjo d'aquí». «Ah!», va replicar-li lo músic major, «però és que en la banda del regiment li aniria millor, encara menjaria més bé!». Però mon pare va respondre: «Tinc massa faena aquí i no me la puc deixar»».

I així, segons ens explica José Callarisa, queda demostrat que son pare era un fiscorn tenor molt bo, perquè malgrat que l'instrument era tot ple de forats mig tapats amb cera, i malgrat que no tenia gens de temps d'estudiar, va agradar tant al músic major de la banda del regiment que aquest li va oferir anar a tocar amb ells a Tarragona.

Potser caldria que ara ens situéssim una mica. A l'època de què estem parlant, és a dir, a inicis de segle, hi havia al poble dues bandes de música. Una, dirigida per José Estellé, «l'Hereu», era la banda de l'Ajuntament. Actuava principalment a Sant Lluç i a la Vuitada de Corpus, i feia processons, cercaviles i balls (era la que tocava les jotes del poble). A Corpus, un carrer o sector podia llogar-la durant tot un dia pel preu de deu duros.

L'altra era coneguda popularment com «la banda de baix del trull», i la dirigia Torres. Tenia privat de tocar als carrers del poble, i les seues actuacions a la vila s'havien de limitar als balls que cada diumenge tenien lloc al cafè de la Unió Patriòtica, situat al Carrer Major, davant per davant de la «Pollera». El curiós renom amb què era coneguda aquesta banda es devia al fet que els assajos es feien en una habitació interior de casa Torres, també al Carrer Major, prop de l'actual carrer Ramon Llull. La raó de tant de misteri era ben senzilla: així la gent no podia sentir quines eren les peces que sonarien a la propera sessió de ball.

José Callarisa va començar a tocar a la banda de Torres de ben menudet («devia tenir vuit o deu anys», ens diu), i va continuar fent-ho durant uns quinze anys, fins que es va traslladar a Barcelona, on va treballar-ne disset de carreter. Allí va passar la guerra, i no va tornar al poble fins que aquesta es va acabar. Els temps de la joventut, però, quedaven enrere, i ja no va tornar a tocar més.

Quan li preguntem per l'existència de dues bandes ens diu que això es devia a motius polítics, «ara bé, entre els músics tots mos hi fèiem». De fet, son pare va tocar sempre a la banda de l'Hereu, mentre que ell va començar a estudiar a la de Torres. Aquest va ser qui l'inicià en el solfeig amb el «Solfeo de los solfeos», un llibret que han conegut moltes generacions de músics falduts, ja que s'ha utilitzat a la banda fins fa molt pocs anys. També va ser Torres qui va ensenyar-li a tocar el fiscorn tenor (el mateix instrument que tocava son pare).

Encara que la «banda de baix del Trull» no podia tocar als carrers d'Uldecona, de tant en tant la llogaven des d'algun altre poble. José Callarisa recorda dues sortides per Sant Antoni: una a Aldover, i l'altra a la Ràpita, on, ens diu, els van convidar a dinar arrossejat (d'aquesta

actuació se n'ha conservat el magnífic testimoni gràfic que publiquem més endavant). També recorda dues sortides a Peníscola, una d'elles amb motiu de la inauguració d'unes drassanes de barques. En aquella ocasió se'ls va demanar la interpretació d'una missa, així que van haver de preparar-ne una expressament. L'acte va tenir lloc al castell de la població: mentre uns tocaven, els tres o quatre músics que sabien cantar millor van posar les seues veus per tal d'arredonar l'execució de l'obra.

Les poblacions visitades pels nostres músics quedaven lluny de la via fèrria, de manera que, com penseu que van desplaçar-s'hi? Evidentment, amb el mitjà de transport habitual a l'època: amb carro i matxo. Imagineu-vos l'escena: de ben matinet, o, potser, la nit anterior, una filera de carros, els que fessen falta per transportar els vint o trenta músics, sortien d'Uldecona per poder arribar a hora al lloc de l'actuació. Un cop acomplert l'encàrrec, lenta tornada cap a casa. Ara ens queixem si els nostres confortables autocars no disposen de video. Llavors hom podia gaudir amb calma de totes les delícies del paisatge i d'un magnífic servei d'aire condicionat, és clar, a l'estat atmosfèric del moment.

Des de fa temps tenim al nostre local social una fotografia feta als claustres de l'Ajuntament que ens mostra la Banda Municipal de Música l'any 1922. Se'ns havia dit que aquesta fotografia commemorava un fet relativament important: els primers uniformes de la banda. Ara sabem, però, que al darrere s'hi amaga alguna cosa més. Segons ens explica José Callarisa, amb els anys el cansament dels músics havia dut la banda de Torres a la pràctica desaparició. Des de l'Ajuntament, però, va sorgir la idea de confeccionar uniformes per als músics de la seua banda, ocasió que va ser aprofitada per l'alcalde, en aquells moments Baptista Querol, per intentar unificar les dues formacions: ««Home, una vegada posats a fer uniformes, no ve d'aquí fer-ne uns quants més» —va comentar l'alcalde Querol a mon pare». A la fi, doncs, es va arribar a una entesa, i a partir de 1922 Uldecona va passar a tenir una sola banda, en la qual el nostre informador va tocar poc temps, ja que poc després es traslladava a viure a Barcelona.

Ara, tants d'anys després, quan les notes d'aquell fiscorn tenor fa tant que van deixar de sonar, els successors de José Callarisa, el músic més veterà d'Uldecona, hem volgut dedicar-li un petit homenatge, que ell ha rebut amb sorpresa i molta il·lusió, la mateixa que és necessària per continuar una tasca tan arrelada en el nostre poble.

Tomàs Badia i Ramon
Àngel Arnau

Els organitzadors de la Festa «dels animals» ho havien preparat tot a consciència, tot fins a l'últim detall, fins i tot van pensar en ficar-li música a la desfilada de cavalleries, contractant l'actuació d'una de les dues Bandes de Música que per aquells anys tenia Ulldecona. Trobaren disponible i contractaren a la Banda de Torres; la de l'«Hereu» o Municipal amenitzava la mateixa festa a Ulldecona.

El tenir un clarinetista principal malalt propicià que el senyor Torres es desplaçés a la veïna ciutat d'Alcanar i sol·licités per a aquesta ocasió la col·laboració d'en Julio Castell, jove cultivat musicalment, que refusant brillants llocs a les formacions Musicals Militars, dedicà tota la seva vida a la Banda d'Alcanar, primer com a destacat clarinetista i després com a director.

Anys més tard i al capdavant de la Banda Municipal d'Alcanar acompanyà el sepeli del Mestre l'«Hereu».

La fotografia ens ha estat tramesa gentilment i desinteressada per la filla del senyor Castell. Gràcies Rosa.

*Sant Carles de la Ràpita, 17 de gener de 1915
Festa de Sant Antoni Abat*

Els dos trompetes o fiscornis de la filera de la dreta són els senyors Callarisa pare (difunt) i fill -Josep-, protagonista d'un homenatge per part de la nostra Banda aquest any i que encapçala aquests RECORDS D'AHIR.

Joan-Josep Itarte

Amb les reserves que imposen els anys passats, donem els noms d'alguns músics:

Amb els plats a les mans: Pedro Vizcarro (difunt).

Darrera del bombista, tocant el trombó; Bautista Biosca (91 anys).

Clarinet darrera de Biosca; Pedro «Daniel» (difunt).

Entre «Daniel» i el trompeta de la dreta del lector; Julio Castell (difunt).

Teixits i Confeccions

MAGALDI

Calvari, 61 - Tel. 72 02 69

ULLDECONA

Xaloc

LLIBRERIA
PAPERERIA
PREMSA

Cl. Major, 131 - Telèfon 72 04 11 - ULLDECONA

Congelats FRIMONT, S.A.

Avgda. Pare Palau, 7-A - Telèfons (977) 72 05 78 i 72 00 20
ULLDECONA (TARRAGONA)

LAS MEJORES MARCAS MUNDIALES

BOSENDORFER
GROTRIAN-STEINWEG
PETROF
WEINBACH
ROSLER
YOUNG CHANG
RIGA
BELARUSJ
ETYDE
CHERNY
CREMONA
SUZUKI
MIRAPHONE
ROTT
COURTOIS
AMATI
SELMER
NOBLET
BUNDY
SIGNET
SANKYO
GEMEINHARDT
KOTAKE
TAKEZAWA

RIVERA

c.paz, 19 - 46003 - Valencia
tels. 3315567-68